

Epistola a doua către Timotei – Stanley Bruce Anstey

Introducere

Decăderea - o zi de ruină și pieire

În prima sa scrisoare către Timotei, Pavel i-a instruit pe credincioși cu privire la comportamentul care se cuvine în casa lui Dumnezeu. În cea de-a doua scrisoare, el ne instruiește cum trebuie să ne comportăm atunci când lucrurile sunt în dezordine în casa lui Dumnezeu. În această scrisoare se remarcă faptul că în zilele din urmă există un declin spiritual generalizat în mărturia creștină și că este nevoie de nevoie de înțelepciune pentru a te comporta corect în astfel de vremuri.

Această scrisoare a fost scrisă pentru a-l încuraja pe Timotei să slujească într-o zi dificilă, când masele din mărturia creștină îl părăseau pe Pavel și învățătura sa (2 Timotei 1.15). Scrisoarea îi avertizează pe credincioși că stricăciunea în creștinism va progresa și va atinge punctul culminant în zilele din urmă, când va exista o îndepărtare completă de la adevărul lui Dumnezeu. Ea prevede un timp de decădere totală și declin complet al mărturiei creștine (2 Timotei 3.1-8; 4.3,4). În același timp, ea trasează cu atenție calea pe care credincioșii o pot urma în astfel de timpuri.

În prima scrisoare, masa creștinilor este văzută ca dorind să se ridice la înălțimea responsabilității lor de a menține ordinea în casa lui Dumnezeu, chiar dacă câțiva se dovedesc nepotriviți (1 Timotei 1.20; 4.1: „unii”). În cea de-a doua scrisoare se întâmplă contrariul: ea vede masa creștinilor ca fiind nepotrivită (2 Timotei 1.15) și doar câțiva rămân fideli mărturisirii lor (2 Timotei 1.16-18; 4.11).

În această scrisoare se anticipează ceea ce s-a întâmplat în istoria Bisericii. Pavel compară ruina mărturiei creștine cu „o casă mare” plină de dezordine și de necurăție (2 Timotei 2.20). De fapt, începutul acestui declin era deja vizibil atunci când Pavel i-a scris lui Timotei. Domnul Însuși a prezis această perioadă de eșec și decădere publică în parabolele din Matei 13. El a spus că, atunci când lucrurile vor fi puse în mâinile oamenilor în timpul absenței Sale, „vrăjmașul” (satan) va introduce „neghină” (persoane rele), „păsări” (spirite rele) și „aluat” (doctrine rele). Dacă ne uităm la istoria mărturisirii creștine, vedem că acest lucru s-a întâmplat într-adevăr. Emisarii lui satan, prin agenți umani, au lucrat pentru a submina adevărul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Multă stricăciune și dezordine au fost introduse în ceea ce poartă numele lui Hristos.

Este semnificativ faptul că nici în scrisoare (și niciunde în Scriptură) nu se promite că mărturia creștină va fi restaurată după ce ea a căzut în această stare stricată. În schimb, apostolul i-a spus lui Timotei că lucrurile nu vor face decât să se înrăutățească (2 Timotei 3.13). El nu se putea aștepta ca Biserica să revină la gloria ei de odinioară, așa cum se găsește în primele capitole din Faptele apostolilor: atunci toți erau plini de Duhul Sfânt și împreună într-o unitate fericită, iar acolo erau semne ale puterii Duhului Sfânt. Apocalipsa 2 și 3 indică faptul că istoria Bisericii de pe pământ se va încheia cu o atitudine tristă de indiferență crasă față de drepturile lui Hristos. Nu numai că apostolul va fi evitat, așa cum se menționează în această scrisoare (2 Timotei 1.15), dar Domnul Însuși va rămâne afară (Apocalipsa 3.20)! Acest lucru este în general valabil și astăzi.

Această stare de abatere grosolană de la adevăr va continua până când Domnul va veni și va scoate fiecare credincios adevărat din masa celor care mărturisesc că sunt creștini (1 Tesaloniceni 4.15-18). Cu această imagine sumbră înaintea ochilor, apostolul încearcă să-l determine pe Timotei să continue în slujba Domnului. Tema scrisorii este, așadar, responsabilitatea individuală în slujire într-o perioadă de eșec colectiv.

„Omul lui Dumnezeu”

Expresia „omul lui Dumnezeu” (1 Samuel 2.27; 9.10, etc.) apare în Sfânta Scriptură atunci când mulțimea care se declară popor al lui Dumnezeu nu-și îndeplinește responsabilitatea colectivă. Ea desemnează o persoană care Îl reprezintă pe Dumnezeu și acționează în Numele Lui atunci când cei care Îl mărturisesc pe Dumnezeu se dovedesc necredincioși. Termenul este întotdeauna folosit la singular; Scriptura nu vorbește niciodată de „oameni ai lui Dumnezeu”. Acest lucru arată că credințioșia constă pe bază individuală, atunci când există un eșec public al mărturiei Domnului. Expresia „omul lui Dumnezeu” nu este folosită în Sfânta Scriptură atunci când condițiile din poporul Domnului sunt bune, ci atunci când acestea sunt jalnice și condamnable. Toate a doua epistolă din Noul Testament poate fi aplicată în mod deosebit în astfel de vremuri; ele prevăd eșecul public al poporului lui Dumnezeu și subliniază necesitatea ca indivizii să fie credincioși. De aceea se remarcă faptul că Timotei este numit „om al lui Dumnezeu” (1 Timotei 6.11; 2 Timotei 3.17).

Întrucât Timotei era tânăr (1 Timotei 4.12), unii au ajuns să gândească că această scrisoare a fost scrisă pentru tinerii care se luptau cu problemele tinereții - adică ispitele lumii, ale cărnii și ale diavolului etc. Cu toate acestea, este clar că ea nu a fost scrisă cu această intenție. A spune că Timotei s-a luptat cu lumea etc., înseamnă a-i subestima caracterul remarcabil și devotamentul extraordinar față de Domnul. Deși era relativ tânăr, era un creștin matur, cu frică de Dumnezeu, care era total dedicat voinței lui Dumnezeu și slujirii poporului lui Dumnezeu. Prin urmare, Timotei nu era un tânăr creștin nepăsător și indiferent. Pavel putea spune despre el: „Pentru că nu am pe nimeni de același gând, care să se îngrijească în adevăr de cele despre voi; pentru că toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă încercarea lui, că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său” (Filipeni 2.20-22). Dacă se citește această scrisoare cu ideea eronată că ea se adresează tinerilor lumești, înseamnă să o scoatem din context.

Nu vrem să spunem prin aceasta că nu putem face aplicații ale scrisorii în cazul tinerilor frivoli și neglijenți, dar contextul ne arată clar cum să o interpretăm în principal: un lucrător mai în vârstă (pe cale să iasă din scenă) îl sfătuiește și îl încurajează pe un lucrător mai tânăr. Astfel, scopul scrisorii este de a-l încuraja pe Timotei să ducă mai departe cu credință torța care i-a fost transmisă. Deoarece este o scrisoare pastorală - adică o scrisoare scrisă nu unei adunări sau unui grup de adunări, ci unui individ - este plină de sfaturi evlavioase din partea apostolului către Timotei pentru viața și slujirea lui în slujba pentru Domnul. Pavel îi dă multe sfaturi utile care au fost păstrate cu bunăvoință pentru noi în Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât toți cei care doresc să-L slujească pe Domnul să aibă aceste principii călăuzitoare pentru slujirea lor. Acesta este un cuvânt foarte necesar pentru ziua de astăzi.

1. *Primul capitol* arată calitățile morale și spirituale de care are nevoie „omul lui Dumnezeu” într-o zi de ruină.
2. *Al doilea capitol* prezintă câteva mari principii necesare pentru slujirea într-un astfel de timp.
3. *Al treilea capitol* relatează despre sursele de ajutor, care sunt disponibile pentru slujitorul lui Dumnezeu, astfel încât să fie păstrat și găsit folositor într-o astfel de zi.

4. *Capitolul al patrulea* încheie scrisoarea cu câteva sugestii evlavioase pentru slujire. Ele au scopul de a-l stimula pe robul Domnului în lucrarea sa.

Tradus din *The First Epistle of Paul to Timothy. The Order of God's House*
Christian Truth Publishing, 2008